

Andreas Englisch

Összeesküvés Ferenc pápa ellen

A titkos vatikáni szövetség

Mennyire veszélyes a pápa élete a Vatikánban? Kik rejlenek az őt érő szüntelen támadások mögött? Felolvasásaimon újra és újra ezek a kérdések hangzanak el a közönség soraiból – elhatároztam hát, hogy megpróbálom felkutatni a pápa vatikáni ellenfeleit.

Munkám során folyton-folyvást ugyanabba a problémába ütköztem: beszéltem püspökökkel és papokkal, akik, bár készek voltak kendőzetlenül feltárni a néha sokkoló igazságot, mindannyian arra panaszkodtak, hogy a Vatikánban félelem uralkodik – félelem a pápa ellenségeitől, akik igen befolyásos emberek.

Számos beszélgetőpartnerem emiatt ragaszkodott ahhoz, hogy könyvemben ne említsem meg név szerint – én pedig teljesítettem kívánságukat, és megváltoztattam a nevüket. A könyvemben szereplő párbeszédtek közül sokat emlékezetből, legjobb tudásom szerint rekonstruáltam.

Külön köszönettel tartozom Ferenc pápának azokért a nagyon őszinte beszélgetésekért, amelyeket utazásai során a pápai repülőgép fedélzetén folytattunk. Legfontosabb információimat is neki köszönhetem.

1.

A Tevere partján

Régóta kerülöm őt, és minden okom megvan rá. Tél volt, este 7 óra körül, amikor a sötétben a Tevere partján szokás szerint hazafelé bicikliztem. Nem ismertem fel messziről: csak egy óriási árnyat láttam a folyóparton, a kerékpárút mellett. Ő vett észre először, egy pillanattal azelőtt, hogy felismertem volna. Fékezni és visszafordulni durva udvariatlanság lett volna, köszönés nélkül elhajtani mellette úgyszintén. Szóval lassítottam, és amikor mellé értem, leszálltam a bicikliről.

Magas, fehér hajú, hatvan év körüli férfi, a mellkasa és a karja olyan, mint egy bokszolóé – nem éppen papra jellemző testalkat. Nagyjából ugyanakkor jöhetett Rómába, mint én, vagyis a nyolcvanas évek végén, és az irántam táplált érzése több volt pusztán ellenszenvnél – maga volt a nyílt gyűlölet. Eleinte egyszerűen csak nem kedvelt, és ezt el kellett viselnem, a haragja azonban évről évre nőtt irántam, majd az egészet rám zúdította, amikor 2013-ban megjelent az első könyvem Ferencről. A mű címe ez volt: *Franziskus. Zeichen der Hoffnung: Das Erbe Benedikts XVI. und die Schicksalswahl des neuen Papstes* (Ferenc – A remény jelei: XVI. Benedek öröksége és az új pápa). Valósággal őrjöngött. Amikor egyszer véletlenül összefutottam vele a Szent Péter-bazilika felé menet, megállított, és azt mondta:

– Hogy adhatta ennek a fércmunkának *A remény jelei* címet? Mit jelentsen ez? Mennyire akarja még megsérteni a nagy Benedek pápát? Ha ugyanis most reményt kell mérítenünk valahonnan,

akkor a maga nagy honfitársa idején minden okunk megvolt a kétségbeesésre? Miért kellene Benedek pápa kiemelkedő tevékenysége után reménykednünk? Miben? Mi az, amiben bizakodnunk kellene? Ezzel a címmel megvádolja a korábbi pápát, hogy katasztrófát okozott, és hogy az emberek a visszavonulása után végre reménykedhetnek. Szégyellje magát!

Tudtam, hogy Monsignore A.-t Benedek pápa mentette meg. Közel volt ahhoz, hogy fel kelljen adnia kényelmes és gondtalan vatikáni életét, hogy helyette egy otthonban nevelési problémákkal küszködő fiatalokkal vesződjön. Ám a XVI. Benedek környezetében lévők Monsignore A.-ért hallatott segélykiáltása nyitott fülekre talált, így Rómában maradhatott, és megtarthatta a posztját. Ezért Monsignore A. végtelenül hálás volt, és az egekig magasztalta Joseph Ratzingert. Meg tudtam érteni, hogy haragszik rám, és hogy mindent támad, amiről azt gyanítja, hogy akár a leghalványabban is bírálja Ratzingert.

A következő alkalommal akkor különböztünk össze, amikor *A Vatikán harcosa* címmel a második könyvem is megjelent Ferenc pápáról. Nem sokkal a megjelenés után a Szentszék sajtóirodája előtt botlottunk egymásba.

– Mit képzelsz magáról? – förmedt rám. – Mégis ki ellen kellene harcolnia a pápának, kérem? Ön úgy tesz, mintha a Vatikánban esküdt ellenségei lennének a pápának. Mindez, úgy, ahogy van, légből kapott sületlenség! A Vatikánban mindenki, hangsúlyozom: kivétel nélkül mindenki szereti a pápát, miként Benedeket is tisztelték és szerették. Ferenc pápa ellenségei, akikről itt hadovál, csak a maga képzeletében léteznek.

Most a sötétben meglehetősen mérgesen nézett rám – legalábbis így éreztem. Olyan udvariasan köszöntem, ahogyan csak tudtam:

– Jó estét, Monsignore!

– Nahát, furcsa, hogy épp itt találkozunk – morogta. – Már régóta beszélni akartam önnel, mert az, amit Németországban művel, egyszerűen tarthatatlan!

– Mire gondol?

– Pontosan tudja, hogy mire gondolok! Számos német városból hallottam a ténykedéséről. Még templomokban is fellép, és elbizonytalanítja a híveket. Hogy merészel arról beszélni, hogy egyházszakadás következhet be, egy újabb szkizma? Micsoda tiszteletlenség! Ez a legégbekiáltóbb ostobaság, amit valaha hallottam! Kétezer év alatt mindössze két nagy egyházszakadás volt. Az első 1000 körül, amikor a keleti egyházak kiváltak, a második pedig Luther Márton miatt. És most ön azt terjeszti a német városokban, hogy Ferencnek olyan komoly ellenségei vannak, hogy egyházszakadástól kell tartani? Teljesen elment az esze? A pápa egyetlen percig sem gondolt egyházszakadásra. Mégis mit képzelsz, hogy ilyen hazugságokat terjeszt, ráadásul a katolikus templomokban?

Remegni kezdett a térdem, és lázasan töprengtem, hogy Monsigneur A. mivel árthatna nekem a Vatikánban. Sajnos egy csomó dolog jutott az eszembe. Lehet, hogy tényleg túllőttem a célon, amikor azt mondogattam, hogy a pápának számolnia kell a katolikus egyház kettészakadásával?

– A pápa alighanem mindenre, ami csak elképzelhető, számíthat, de olyan egyházszakadásra semmiképp, amelyet az ellenfelei kényszerítenek ki. Ön meg telekürtöli Németországot azzal, hogy a pápa nekimegy a nemzetközi nagytőkének, mindenekelőtt az USA-nak. Ez a maga kitalációja! Egy pápa sosem tekintene az USA-ra vagy a kapitalizmusra ellenségként. Az, hogy a pápa és az amerikaiak ellenségek, csak az ön beteg agyában fordulhat meg!

Keményen beharaptam az alsó ajkamat. Ha a pápa a jövőben nem lesz elég bátor, hogy nyíltan beszéljen a kellemetlen dolgok-

ról, akkor valószínűleg pokoli nehéz lesz bebizonyítani, hogy az USA-t vagy a nagytőkét az ellenségének tekinti, és hogy azok szembeszállnak vele. Meg voltam róla győződve, hogy így van, de vajon tényekkel is alá tudnám támasztani?

– Fejezze be ezeknek az ostobaságoknak a terjesztését! Hiszen még a televízióban is erről beszél. És jobb lesz, ha abbahagyja a szaglászást a Vatikánban a pápa ellenségei után. Ilyenek ugyanis nem léteznek!

Próbáltam higgadt maradni. Nem először éltem át, hogy egy vatikáni hivatalnok leteremt. A vatikáni rádió volt főnöke is megüzente, hogy fogalmam sincs róla, mit akar Ferenc pápa.

– Ha még egyszer azt hallom Németországból, hogy ön egy templomban az embereket azzal traktálja, hogy a pápa egyházszakadástól tart, és az USA-ban ellenséget lát, akkor lépéseket fogok tenni. Ebben biztos lehet – közölte végül Monsignore A., majd megfordult, és faképnél hagyott. Bevallom, kellett egy kis idő, amíg felocsúdtam, és képes voltam hazatekerni.

2019. szeptember 4-én, Mozambik felé tartva Ferenc pápa minden képzeletemet felülmúló bátorságról tett tanúbizonyságot. Néhány lépésre tőlem, a pápai repülőgép fedélzetén így nyilatkozott:

– Számomra megtiszteltetés, ha az amerikaiak támadnak.

2019. szeptember 10-én a visszaúton, ugyancsak a repülőgépen, amelyen én is ott voltam, ugyanilyen bátran vallotta be, mennyire recseg-ropog minden az egyházon belül:

– Nem rémítenek meg az egyházszakadások, a szkizmák.

Mindkettőt sejtettem, de a sejtésem most beigazolódtott. A pápa nem zár ki egy egyházszakadást, és valóban vitában áll az amerikaiakkal. De ha ez így van, akkor az olyan vatikáni egyházi emberek, mint Monsignore A., vajon miért nem akarják, hogy